

Ενθρόνιση ηγουμένου στην Παναγία την Τουρλιανή

/ [Ιερές Μονές](#)

Με τη συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Βέροιας κ. Παντελεήμονος, Τρίκκης κ. Χρυσοστόμου και Σύρου-Μυκόνου κ. Δωροθέου Β' και του Θεοφιλεστάτου Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων Χανίων Κρήτης και Βοηθού του Οικουμενικού Πατριάρχου Επισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνού, των Ηγουμένων των Ιερών Μονών Παναχράντου Άνδρου, Βρύσεως Σίφνου, Εσφιγμένου του Αγίου Όρους και της Ηγουμενευούσης της Ιεράς Μονής Ζωοδόχου Πηγής Άνδρου, των Εφημερίων της Μυκόνου, Κληρικών από τη Σύρο, την Τήνο, την Άνδρο, Μήλο, την Πάρο, τη Νάξο, την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Αλεξανδρούπολη τελέσθηκε απόψε στο Καθολικό της εν Άνω Μερά Μυκόνου Ιεράς Μονής Παναγίας Τουρλιανής ο Πολυαρχιερατικός Εσπερινός των Εγκαινίων του εντός του συγκροτήματος της Ιεράς Μονής διαμορφωθέντος Παρεκκλησίου των Αγίων Πατέρων Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, Παϊσίου του Αγιορείτου και Ιακώβου του εν Εύβοια του «Με συγχωρείτε»

Μετά το πέρας του Εσπερινού πραγματοποιήθηκε με λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια, η κεκανονισμένη από το Τυπικό της Εκκλησίας ενθρόνιση

**τον οποίο
Μονών
υ.**

Ο Σεβασμιώτατος κ. Δωρόθεος Β΄ ενθρονίζων τον νέο Ηγούμενο, αφού ευχαρίστησε τους Σεβασμιωτάτους Αρχιερείς, τους Ηγουμένους, τους Κληρικούς και όλους τους παρισταμένους, ανεμνήσθη με έκδηλη νοσταλγική διάθεση, της γνωριμίας του από τα εφηβικά του χρόνια με τον αοίδιμο Ηγούμενο Φιλάρετο και αναπόλησε τις μοναδικές εμπειρίες που έζησε μαζί του, μέχρι την αδόκητη εκδημία του, και υπογράμμισε τους ισχυρούς δεσμούς που σφυρηλατήθηκαν μεταξύ αυτού και του μακαριστού Γέροντα στο διάβα των χρόνων, ως φοιτητού μοναχός, Πρεσβύτερος και Επίσκοπος.

Αναφερόμενος δε **στον ενθρονιζόμενο Αρχιμ. Αλέξιο Παπαδόπουλο** τόνισε τη βεβαιότητά του ότι στο πρόσωπό του έγινε η άριστη επιλογή, υπογράμμισε τα άριστα δείγματα των ικανοτήτων και της αφοσίωσής του προς το Μοναστήρι και του συνέστησε να μη ξεχνάει τρία πράγματα, να ευγνωμονεί το Θεό, να αγαπά το Μοναστήρι και να μεριμνά για τη σωστή αξιοποίηση της περιουσίας του και να αγαπά συγχωρητικά και θυσιαστικά τους Ανωμερίτες και όλους τους Μυκονιάτες.

Ο νέος Ηγούμενος, καταφανώς συγκινημένος, εξεφώνησε διδακτικώτατο και πνευματικώτατο ενθρονιστήριο λόγο, ο οποίος παρατίθεται κατώτερω αυτούσιος:

“ Ύμνος άπας ηττάται, συνεκτείνεσθαισπεύδων τω πλήθει των πολλών οικτιρμών σου!

Ισαρίθμους γαρ τη άμμω ευχαριστίας

αν προσφέρω σοι, Παναγία Τουρλιανή,

ουδέν τελώ άξιον ων δέδωκάς μοι

των σοι βοώντι, υπό την Σήν σκέπην,

φύλαττέ με Δέσποινα.

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς,

Ευλαβέστατοι Συμπρεσβύτεροι Αδελφοί,

Πανοσιολογιώτατοι Άγιοι Καθηγούμενοι, Όσιωτάτη Γερόντισσα,

Έντιμώτατοι Άρχοντες τής Τοπικής μας κοινωνίας

Λαέ τοῦ Θεοῦ Εὐλογημένε.

Η ζωή κάθε ανθρώπου, άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο, στιγματίζεται και νοηματοδοτείται από στιγμές μοναδικές, καταστάσεις ανεπανάληπτες και εμπειρίες ξεχωριστές!

Μία τέτοια ιερή και ευλογημένη στιγμή στη ζωή και την επί γης πορεία μου βιώνω σήμερα, καθώς με αξιώνει η Πρόνοια και το Έλεος του Αγίου Θεού, να επωμισθώ μια βαριά ευθύνη, αναλαμβάνοντας το σταυροαναστάσιμο διακόνημα της ηγουμενίας αυτής τῆς εὐκλεοῦς καὶ παλαιφάτου Ἱερᾶς σεβασμίας καὶ Ἱστορικῆς Μονῆς της Παναγίας Τουρλιανῆς.

Την ιερά τούτη στιγμή, αἶνον, ὕμνον καὶ δοξολογίαν ἀναπέμπει ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Κύριο, διότι μὲ τὴν ἄπειρο συγκατάβαση και την ανεξιχνίαστη φιλανθρωπία Του ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ἀναξιότητά μου, κατηύθυνε τὴν τιμία ψήφο των συμμοναστῶν μου και με ἀνύψωσε στον Ἡγουμενικό θρόνο, τον οποίο σπουδαῖες μορφές λάμπρυναν, δόξασαν, ἐκλέϊσαν και ἀγίασαν μὲ τὸ ἥθος καὶ τὴν βιοτὴ τους.

Αναλαμβάνω το μέγα τούτο διακόνημα σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται ἀπὸ μια στάση ἀμφισβητήσεως, ἀμφιβολίας και ἀκύρωσης ἀξιών, πιστευμάτων και ιδανικῶν, κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι, σαν μέσα σε καμίνι, δοκιμάζονται και, ἀν εἶναι ἀπὸ χρυσό ἢ ἀπὸ πηλό, ἀποδεικνύονται και κρίνονται!

Γι' αὐτό και τούτη τὴν ὥρα, «μὴ ἐννοῶν μόνον τὴν τιμὴν ἀλλὰ ὁρῶν καὶ τοὺς κινδύνους», ἐγὼ ἡ «γῆ καὶ σποδός», ἀναλογίζομαι τὸν βαρὺ Σταυρό τῆς αὐταπαρνήσεως, ἀναμετρῶ τὴν ἀνεπάρκεια τῶν δυνάμεων και των δυνατοτήτων μου καὶ, συναισθανόμενος τὴ μὴδαμινότητά μου, προσκυνῶ εὐλαβικῶς ἐνώπιον τῆς περιπτύστου Εἰκόνης τῆς Ἐφόρου τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς καὶ τῆς Νήσου Μυκόνου ἀπάσης, τῆς Κυρίας Τουρλιανῆς, και τὴν παρακαλῶ ταπεινά νὰ μεσιτεύσει πρὸς τὸν Ὑῖόν Της καὶ Θεὸν, ὥστε νὰ καταπέμψει ἐπ' ἐμέ τον ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστο, τὴν Θεία Χάρη, «τὴν τὰ ἀσθενῇ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα».

Με ευγνωμοσύνη γιὰ τις ἀμέτρητες πρὸς με δωρεές και ευεργεσίες Της υποκλίνομαι μπροστὰ στὴν Ἀχραντὴ μορφή Της και κατασπάζομαι τὴν πάνσεπτο Εἰκόνα Της, ἱκετεύοντάς Τὴν νὰ εἶναι πάντοτε δίπλα μου, φρουρός, προστάτης και ὁδηγός στὴν ἀνηφορικὴ καὶ δύσβατη οδὸ τῆς ἡγουμενίας και στο δυσβάσταχτο βάρος τῆς εὐθύνῃς, που αὐτὴ συνεπάγεται!

Διότι, κατὰ τον φωστήρα τῆς Καισαρείας, Βασίλειο τον Μέγα, ὁ ἡγούμενος «συναθλοῖ τοῖς ἰσχυροῖς, τῶν ἀδυνάτων βασιτάζει τὰ ἀσθενήματα καὶ πάντα ποιεῖ καὶ λέγει πρὸς καταρτισμὸν τῶν συνόντων».

Βρίσκεται «έν ἐπιμελείᾳ ψυχῶν αἵματι Χριστοῦ ἐξηγορασμένων» και γι' αυτό ὀφείλει, κατὰ τὸν Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν νὰ εἶναι «σκεῦος εἰς τιμὴν, ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον τῷ Δεσπότῃ, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον».

Αλλά, γνωρίζω, εἶμαι βέβαιος και πιστεύω ὅτι και στο νέο αυτό στάδιο της ζωῆς μου δεν θα εἶμαι μόνος. Στ' αὐτιά μου ἔντονα ηχεί η ενισχυτική και επιστηρικτική του Κυρίου μας φωνή: «μὴ δειλιάσεις, μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεὸς εἰς πάντα, οὗ ἔαν πορεύῃ».

Στην αφετηρία του πνευματικοῦ σκάμματος ευρισκόμενος και πριν ο αφέτης Κύριος δώσει το σῆμα της ἐνάρξεως του ηγουμενικοῦ ἀθλήματος, χρέος πρῶτιστο και καθήκον εποφειλόμενο αισθάνομαι, να εκφράσω την εκ βάθους καρδίας μου ευχαριστία και δοξολογία προς τον Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας Κύριο ημῶν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἀδιαλείπτως και εν ἀείρῳ μακροθυμία ἐλεοῦντα με!

Κατὰ δεύτερον, ἐν ὕμνοις ευχαρίστοις την υψηλότερα Ουρανῶν και Προστάτιδα των Μυκονίων δοξολογῶ, την ἀντίληψη και κραταιὰ προστασία Της γεραίρω και υμνολογῶ, προς Αὐτὴν καταφεύγω και στη σκέπη Της προστρέχω νυχθημερόν!

Παναγία Κυρία Τουρλιανή, μὴ ἀντανέλης το πρόσωπό σου ἀπ' ἐμοῦ!

Μετά τον Ουράνιο Πατέρα μου, και τον ἐπίγειο Πατέρα μου και ποιμενάρχη μου, τον Σεβασμιώτατο κ. Δωρόθεο Β', τον Μυκόνιο, ο οποίος κατ' ευλογημένη συγκυρία ἀγεί σήμερα τα κατὰ σάρκα γενέθλιά του, ολοθύμως και βαθυμύχως ευχαριστῶ!

Σας ευχαριστῶ, Πατέρα και Δεσπότη μου και των Ηγουμένων Ηγούμενε, για τὴ σημερινὴν ἡμέρα και για την τιμὴ που προσφέρετε να εγκρίνετε την ἐκλογή μου ἀπὸ τους Ἀδελφούς της Ἱεράς Μονῆς Παναγίας Τουρλιανῆς και να ευλογήσετε την προχείρισή μου σε Καθηγούμενο.

Τούτη την ὥρα, ἀναπολῶ και ἀναμετρῶ, Σεβασμιώτατε Πατέρα μου, τα οκτὼ χρόνια που ἐζῆσα δίπλα σας και μοιράστηκα τους κόπους και τις ἀγωνίες, τις απογοητεύσεις και τις πικρίες, τους προβληματισμούς και τις ἀνησυχίες σας, και ταυτόχρονα μαθήτευσα στην ἀγάπη σας προς τον πάσχοντα και ἐμπερίστατο συνάνθρωπο, την ἐπιείκειά, την καλωσύνη, τη μακροθυμία και τη μέχρι παρεξηγήσεως συγχωρητικότητά σας προς τον πταίσαντα ἀδελφό...

Αναπολῶ και ἀναμετρῶ τα με κάθε πρόσφορο μέσο δυσαρίθμητα ταξίδια, στα οποία, ως Διάκονός σας σὰς συνόδευσα, κατὰ ξηράν, θάλασσαν και αέρα, προκειμένου να ἐπισκεφθεῖτε και το μικρότερο και το πλέον ἀπομακρυσμένο νησί

της Μητροπόλεώς μας ή να ενισχύσετε και να εμβαθύνετε τους πνευματικούς σας δεσμούς με συνεπισκόπους σας, επ' αγαθώ της Εκκλησίας μας.

Και σκέπτομαι και προβληματίζομαι:

με ποιο τρόπο και με ποιο λόγο να Σας εκφράσω αξίως τις πολλές και μεγάλες προς το σεπτό Πρόσωπό Σας ευχαριστίες μου;

Φοβάμαι, μήπως χαρακτηριστώ υπερβολικός και κόλακας, με αποτέλεσμα να μη γίνω πιστευτός!

Γι' αυτό, περιορίζομαι να αντίπελαργίσω την αγάπη Σας, διαβεβαιώνοντάς Σας την ώρα αυτή την ιερή ότι θα είμαι πάντοτε παιδί Σας αφοσιωμένο και αγαπημένο, συγκυρηναίος πιστός στη σταυρική Αρχιερατική Διακονία Σας.

Χάριτες καὶ εὐγνωμοσύνη οφείλω προσέτι πρὸς τὸν Πνευματικό μου Πατέρα, Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτη Νικόλαο Κλάδη, ο οποίος με εισόδευσε στο Ορθόδοξο μοναχικὸ πνεύμα.

Ολοκαρδίως ευχαριστῶ τον της των Βεροιέων Αποστολικῆς Εκκλησίας αξιόθρονο κ. Παντελεήμονα, τον της Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης Αρχιποίμεναθεοτερπή κ. Χρυσόστομο, τον της ιστορικής και Πατριαρχικής της Αγίας Τριάδος των Τζαγκαρόλων Χανίων Μονῆς Ἡγούμενο και του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου Βοηθο Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Δορυλαίου κ. Δαμασκηνό, τους θεοφόρους Ἡγουμένους, την Οσιωτάτη Γερόντισσα και όλους τους Κληρικούς και μοναχούς, για τη συμμετοχή τους στην προσωπική μου αυτή χαρά και αγαλλίαση, οι οποίοι “οὐκ ᾤκησαν μακρὰν ὁδὸν πορευθῆναι”, για να ενώσουν τις προσευχές τους με τις προσευχές του ευλογημένου λαού, ώστε να αναδειχθῶ δόκιμος και ανεπαίσχυντος εργάτης στη νέα μου αυτή διακονία.

Εκ βάθους καρδίας ευχαριστῶ όλους τους τα πρώτα φέροντας και “ἐν ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις” εὕρισκομένους, για την προς τη αναξιότητά μου και την Ιερά μας Μονή εκ μέρους τους ἀγάπη καὶ τιμή, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν κόπο, στὸν ὁποῖο ὑπεβλήθησαν για να λαμπρύνουν με την παρουσία τους την προσωπική μου Πανήγυρι και να πολλαπλασιάσουν την εξ αυτής χαρά μου!

Καθηκόντως, ὁμως, ευχαριστῶ και τους ευγενεῖς και αρχοντικούς Μυκονίους, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή της ελεύσεώς μου στη Μύκονο με δέχτηκαν με αγκάλιασαν και σε σε δύσκολες στιγμές με στήριξαν και μου συμπαραστάθηκαν.

Θα ήμουν, ὁμως, αγνώμων, εάν δεν ευχαριστούσα και τους καλούς μου συνεργάτες στην Ιερά Μονή, που με στηρίζουν, με βοηθούν και ενισχύουν στα πολυεπίπεδα και

ευθυνοφόρα, έναντι Θεού και ανθρώπων, Μοναστηριακά μου καθήκοντα.

Εξαιρέτως δε ευχαριστώ και τα παιδιά της Άνω Μεράς, που, σαν αγγελάκια περιβάλλουν το Θυσιαστήριο της Μονής, κάθε φορά που τελείται Θεία Λειτουργία, σαν διψασμένα ελαφάκια έρχονται να ξεδιψάσουν πνευματικά στα Κατηχητικά μας Σχολεία και με την αθωότητα, την ειλικρίνεια και το φωτεινό χαμόγελό τους μου θυμίζουν καθημερινά την προτροπή του Κυρίου προς τους μαθητές Του και, δι' αυτών προς τους πιστούς καθε τόπου και κάθε εποχής «εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών. Όστις ουνταπεινώσῃ εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτος εστίν ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών»!

Καταθέτω δε στην αγάπη σας, χρέος ιερό, τήν μνημόνευση τῶν μακαριστῶν γονέων μου, Νικολάου και Ελένης, οι οποίοι μου προσέφεραν το ζην, καθώς και της κατά σάρκα αδελφής μου Όλγας, οι οποίοι από τον ουρανό συμπαρίστανται την ευλογημένη αυτή ώρα και συγχαίρουν, μαζί με τον μεταξύ μας παριστάμενο αναπομείναντα αδελφό μου Δημήτριο.

Ἄς εἶναι ἡ μνήμη τους αἰωνία.

Όφειλετικῶς, τέλος, εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ όλους όσοι με αγάπη, προθυμία και ιλαρή καρδιά πολυειδῶς και πολυτρόπως συμμετείχαν και συνεισέφεραν στη διπλή χαρά τῆς Ἱερᾶς μας Μονῆς, για τον εγκαινιασμό του ιερού Παρεκκλησίου των Οσίων Νεοφανών και Θεοφόρων Πατέρων ημῶν Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, Παΐσιου του Αγιορείτου και Ιακώβου, του εν Ευβοία, του «με συγχωρεῖτε», και για την εκλογή και ενθρόνιση του νέου Ηγουμένου της, κατά το μέτρο των δυνατοτήτων και της αγάπης τους, ων τα ονόματα εν βίβλω ζωῆς γραφείσαν!

Και όλους εσάς Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς, ευλαβέστατοι συμπρεσβύτεροι αδελφοί,
 Πανοσιώτατοι Γέροντες και Οσιώτατοι Γερόντισσα, και αγαπημένοι μου αδελφοί,
 θερμά σας παρακαλώ και ταπεινά σας **εκλιπαρώ, να προσεύχεσθε για την**
αναξιότητά μου, να εύχεσθε να αναδειχθώ αντάξιος της εμπιστοσύνης του
Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μου κ. Δωρόθεου Β και αξιος συνεχιστής της
χρυσής αλυσίδας των προκατόχων μου Αγίων Ηγουμένων, κρίκοι λαμπροί
της οποίας υπήρξαν οι δύο εκ Πάρου ανώνυμοι Ιερομόναχοι, οι «της

Αρχοντίσσης» επιλεγόμενοι, ο εκ βάθρων ανακαινιστής της Ιεράς Μονής Αρχιμ. Ιγνάτιος Μπάσουλας, ο Μακαριστός Μητροπολίτης Σύρου και Μυκόνου Δωρόθεος Α΄, ο Στέκας, ο άνθρωπος της αγάπης, του αγώνα και της νίκης, που διατήρησε ανόθευτο το Μυκονιάτικο αυθορμητισμό του και την απλότητα, όσο ψηλά και αν ανέβηκε, ο άνθρωπος, ο οποίος τα μαύρα χρόνια της Κατοχής, ως Ηγούμενος της Ιεράς Μονής, έθεσε πρώτο το όνομά του στον κατάλογο των προς εκτέλεση Ανωμεριτών, ως αντίποινα των Γερμανών κατακτητών σε σαμποτάζ, που είχε γίνει σε αποθήκες πετρελαίου στην παραλία της Φτελιάς, με μια τόλμη, αληθινά χριστομίμητη, που κέρδισε το θαυμασμό των Γερμανών, ο οποίος μεταφράστηκε στη σωτηρία των συντοπιτών του, και με την εθνική, κοινωνική και ποιμαντική δράση του, ως Ηγούμενος, την Μονή μας περιώνυμη κατέστησε και την περιουσία της διεφύλαξε και τελευταίος ο αοίδιμος Αρχιμανδρίτης Φιλάρετος Γεροντάρης, του οποίου την ευχή τούτη την ώρα επικαλούμαι.

Μεταξύ αυτών επιτρέψτε μου να συμπεριλάβω και τον Ηγουμενεύσαντα, κατά το διάστημα από της εκδημίας του Ηγουμένου Φιλαρέτου μέχρι και σήμερα, σεβαστό μου Γέροντα, Αρχιμανδρίτη Αλέξανδρο Τσιουχάρη, υπερ ταχείας αποκαταστάσεως της υγείας του οποίου προσεύχομαι.

Και υπόσχομαι, όσα χρόνια ο Κύριος μου χαρίσει, να αγωνιστώ για τα δίκαια της Ιεράς μας Μονής, να προσπαθήσω όση μοι δύναμις να την καταστήσω κέντρο λατρευτικής ζωής και Όρθοδόξου μοναχικής άσκήσεως, θεραπευτήριο πνευματικό πονεμένων ψυχών και φάρο αειφεγγή και τηλαυγή κοινωνικής και φιλανθρωπικής προσφοράς!

Μάρτυρές μου και οδηγοί η Θεοτόκος Κυρία Τουρλιανή και οι Νεοφανείς Όσιοι Πατέρες Πορφύριος, Παΐσιος και Ιάκωβος, οι πρεσβείες των οποίων ας με στηρίζουν, καθοδηγούν και ενισχύουν, δι΄ ευχών πάντων υμών, Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς, ευλαβέστατοι Κληρικοί, Οσιώτατοι Μοναχοί και ευλογημένοι μου Χριστιανοί!

ΑΜΗΝ!”

Ακολουθως, έγινε η ενθρόνιση του Ηγουμένου Αρχιμ. Αλεξίου Παπαδοπούλου, υπό τις ενθουσιώδεις και ουρανομήκεις ιαχές των παρόντων «ΑΞΙΟΣ, οι οποίοι έτσι επικύρωσαν πανηγυρικά την εκλογή του!

Στην ενθρόνιση παραβρέθηκαν επίσης: ο Δήμαρχος Μυκόνου Κωνσταντίνος Κουκάς, ο Αντιδήμαρχος και ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Μυκόνου, Δημοτικοί Σύμβουλοι, η Αντιδήμαρχος Γαυρίου Άνδρου, ο Διοικητής της

Αεροπορίας Μυκόνου, οι Λιμενάρχες Τήνου και Μυκόνου, ο Υποδιοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Μυκόνου, ο Διοικητής της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, η Πρόεδρος της Αδελφότητα Ανωμεριτών Μυκόνου και μεγάλο πλήθος πιστών, οι οποίοι παρέστησαν, εντός και εκτός του Καθολικού, τηρώντας τα ισχύοντα μέτρα υγειονομικής προστασίας.